

Kňazská vysviacka 2018

V živote každého človeka, ktorý chce prežiť svoj život zodpovedne, sú chvíle, v ktorých dáva svojmu životu určité smerovanie. Aj vy ste, milí kandidáti presbyterátu, v takejto situácii. Dnes sa radikálne rozhodujete o svojom smerovaní. Možno sa trochu s obavou dívate do budúcnosti, keď vidíte okolo seba svet, ktorý je neprajný k hodnotám, ku ktorým sa ako kresťania a budúci služobníci Cirkvi hlásite.

V podobnej situácii boli aj Ježišovi apoštoli, ktorí síce veľkodušne odpovedali na Ježišovo povolanie, ale pýtali sa čo bude ďalej, čo bude z diela, ktoré sa vyčerpalo v slovách a azda v jednotlivých zázrakoch, ktorých boli svedkami. Ako má nastať spása Izraela, keď aj napriek Ježišovmu pôsobeniu videli, že niektorí ho, aj keď boli nadšení, opúšťajú a odmietajú?

V tejto situácii Ježiš poukazuje na rozsievača (porov. Lk 8, 4-15), z ktorého práce pochádza chlieb, z ktorého ľudia žijú. Avšak aj jeho konanie vyzerá ako beznádejný podnik. Príliš mnoho nebezpečia stojí v raste sejby: zlá a kamenistá pôda, burina, nepriazeň počasia, to všetko hovorí o možnom neúspechu. O toľko viac, pri tomto podobenstve, si musíme uvedomiť, že roľník v Izraeli musel veľmi dbať, aby sa jeho pole bez nedostatku vlhky neobrátilo na púšť. Preto jeho práca bola veľmi namáhavá a často bez výsledku.

Pán Ježiš týmto podobenstvom chcel poukázať na to, že všetky skutočne plodné veci začínajú v tomto svete ako malé a skryté. A Boh sa pri svojom diele vo svete tejto stratégii prispôbil. On vystupuje v tomto svete aj v podobe biedy a bezmocnosti a Božie hodnoty ako pravda, spravodlivosť, láska... sú v tomto svete v skutočnosti malé, pošliapované... Napriek tomu ľudia po nich túžia a bez nich by svet neobstál, keby neexistovali. V skutočnosti, keď sa pozrieme do dejín ľudstva, dávajú Ježišovi za pravdu. Veľké ríše tej doby pominuli, paláce a stavby sú pokryté púšťou, slávni a významní minulej doby sú zabudnutí, prípadne len kde - tu sa spomínajú v historických knihách. Ale to, čo sa stalo v nevýznamnom kúte Galilei, čo Ježiš začal s malou skupinkou bezvýznamných rybárov, zostalo a je dnes prítomné. Jeho dielo nezaniklo. Ohlasuje sa vo všetkých miestach zeme.

Aj vy, milí diakoni, ste sa dali k dispozícii aj ako rozsievači slova. Ved' aj keď boli diakoni v prvokresťanských časoch určení predovšetkým na službu charity, predsa boli aj hlásatelia Božieho slova. Je zaujímavé, že v celom Svätom písme je najdlhšou kázňou práve obranná reč diakona sv. Štefana (Sk 7).

A tak Ježišovo podobenstvo ako slovo povzbudenía, nádeje a radosti, zaznieva do dnešnej chvíle. A napriek tomu, čo sa deje vo svete, nám toto podobenstvo hovorí: Upokojte sa. Božia žatva rastie. A keď je aj veľa tých, ktorí utekajú pred ťažkosťami tohto sveta, jeho slovo zreje aj dnes. Ani dnes nie je nadarmo, že sú ľudia, ktorí sa odvážia prijať službu kvôli iným, chcú sa postaviť proti záplave sebeckta, žiadostivosti, neviazanosti, a stavajú hrádzu týmto nedokonalostiam dnešného sveta.

Evanjeliový obraz rozsievača je reálnym obrazom Božieho služobníka, ktorému ukazuje biedu a slávu jeho služby. Je to zároveň pre nás všetkých slovo povzbudenía, lebo v tejto našej dobe sme svedkami útokov na vieru, na Cirkev. Učí nás, aby sme uprostred týchto protivenstiev poznávali Božiu blízkosť a boli plní radosti a istoty, že aj napriek našej mnohokrát chatrnej viere a modlitbe vo svete rastie Božia sejba, a že to čo je skryté je silnejšie, než to ukričané a veľké. A Boh vás pozýva k tomuto tichému rastu ako svojich spolupracovníkov. Ak chceme pochopiť toto podobenstvo z Lukášovho evanjelia hlbšie, pomôžme si Ježišovým výrokom, ktorý v inej súvislosti je zaznačený u sv. Jána: „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a

neodumrie, zostane samo; ak však odumrie, prinesie hojnú úrodu“ (Jn 12, 24). Kristus je sám to pšeničné zrno, ktoré jeho Otec vložil do ornice tohto sveta. Je sám to večné slovo večnej lásky, ktoré Boh rozsieva na zemi. On je to pšeničné zrno, ktoré muselo zomrieť, aby dozrelo a vydalo plod. Môže byť iná budúcnosť jeho služobníka? Preto s touto službou je spojená aj obeta a obetavosť.

Niektoré z týchto záväzkov prijmite aj dnes na seba, drahí bratia. Nie však preto, aby vás Cirkev niečím zaťažila, ale aby ste boli slobodní a ochotní nasledovať Krista a sami boli rozsievacími i zrnom, ktoré prináša mnohonásobnú úrodu pre dobro iných.

Gerhard Ludwig Müller, terajší emeritný kardinál, sa pri jednej príležitosti (1993) v Mníchovskom seminári prihovril seminaristom životnou udalosťou: *„Jeden môj priateľ zo školských čias študoval po maturite fyziku. Po dosiahnutí diplomu začal s doktorskou prácou. K tomu musel urobiť rozličné experimenty. A tu sa to stalo. Aparatúra explodovala, úlomok skla mu zničil ľavé oko a ani pravým dobre nevidel. Mal síce nádej, že toto oko znova získa zrak, ale istotu nemal. Niekoľko týždňov pred touto udalosťou sa zasnúbil. Zrútená budúca nevesta okamžite bežala na kliniku, aby svojho snúbenca navštívila. Povedal jej, že nevie, či niekedy vôbec bude vidieť a vraj nemôže od nej žiadať, aby sa vydala za slepca a nemusí sa preto ďalej pridržať snúbeneckého sľubu a dáva jej voľnosť. Ako reagovala nevesta? Vysvetlila mu, že napriek tomu mu zostane verná, vydá sa zaňho a bude sa oňho starať, aj keby mal navždy zostať slepý. Vedť teraz potrebuje od nej naozaj pomoc a podporu. Vďaka Bohu sa pravé oko zahojilo a muž mohol vykonávať naďalej svoje povolanie. Odvtedy pár žije spolu temer 40 šťastných rokov.“*

Prečo vám to všetko rozprávam? Vy sa nepripravujete na manželstvo, ale na život bez manželstva pre Krista a pre nebeské kráľovstvo. Aj k tomu potrebujete rozhodnutie, ktoré bude určovať celý váš život a dá mu podobu. Na konaní snúbenice z príbehu môžeme vidieť, v akej oblasti musí padnúť vaše rozhodnutie pre službu Bohu a druhým a s tým spojenú životnú podobu nemanželského života: nie v oblasti zvažovania dôvodov pre a proti, ale v oblasti milujúcej oddanosti, v ktorej prestáva akékoľvek počítanie a porovnávanie.

Iste obaja spomínaní mladí ľudia museli najskôr prekonať fázu, v ktorej museli zvážiť dôvody pre a proti. Táto fáza však potom vyústila do novej, v ktorej prestalo zvažovanie dôvodov a obaja vedeli zo svojho vnútra, že patria k sebe. Tak je to aj s vami na vašej ceste ku kňazstvu. Najskôr ste premýšľali o tom, čo hovorí v prospech tejto cesty, a ktoré úvahy sú proti. To bola fáza zvažovania dôvodov pre a proti.

Každý z Vás ste sa však presvedčili: Ježiš ma volá. On si ma vyvolil, aby som ho nasledoval v živote mimo manželstva a najskôr ako diakon a teraz ako kňaz slúžil ľuďom. On sám kráča po tejto ceste so mnou, aby som mohol splniť to, čo odo mňa očakáva a čo mu sľubujem.

Odteraz doslovne s ním budete žiť. Bývať u neho. K tomu vám bude napomáhať aj modlitba Cirkvi — Liturgia hodín, pre ktorú sa zaviazali a samozrejme aj iné formy duchovného života, ktoré sú vám známe. Tým sa dostávate k nemu bližšie a čoraz hlbšie a budete s NÍM jedno.

Na Pána je spoľahnutie. On pôjde s vami celým vašim životom, takže nikdy nebudete sami. On dá rast vašej sejbe, ktorú budete konať v jeho mene. Dôverujte mu! Potom vaše životné smerovanie bude zmysluplné, obohacujúce vás aj iných a perspektívne smerujúce do večnosti. **Amen.**